

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. P.S.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020 č. j. MSK 180517/2019, ve věci odnětí registrace k provozování autoškoly

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 3. 2. 2020 č. j. MSK 180517/2019 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 1. 11. 2019 č. j. MMFM 168264/2019, o odnětí registrace k provozování autoškoly.
2. Žalobce v žalobě namítl 1) nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, když ve vyrozumění o zahájení řízení ze dne 4. 9. 2019 nebyly uvedeny konkrétní důvody pro zahájení řízení. Podle žalobce má řízení o odnětí registrace trestní charakter, a proto musí být jeho předmět vymezen přesně, nezaměnitelně. Stejná pravidla musí platit také pro obsah rozhodnutí ve věci. Žalobce namítl, že 2) žalovaný neoznačil dostatečně určité porušení povinností stanovených zákonem o autoškolách. Žalobce tvrdil, že 3) §§ 9 až 12 vyhlášky č. 167/2002 Sb. překračují zmocnění dané § 27 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb., v příslušném znění (dále jen „z. č. 247/2000 Sb.“). Dále namítl, že 4) se správní orgány obou stupňů nezabývaly tím, že nebyly vyřízeny žalobcovy námitky proti protokolu o kontrole. Žalobce uvedl, že 5) s ním bylo na základě kontrol vedeno správní řízení, vydán příkaz, avšak odvolacím orgánem bylo řízení ohledně většiny skutků zastaveno, jedná se přitom o stejné skutky jako v nynějším řízení o odnětí registrace. Dále žalobce namítl, že 6) se správní orgány nezabývaly materiálním znakem jednotlivých údajných porušení zákona, k tomu zopakoval svůj názor o trestním charakteru tohoto správního řízení. Žalobce 7) vyjmenoval povinnosti provozovatele autoškoly podle zákona a vyjádřil podiv nad tím, že si správní orgány vybraly podle něj problematické ustanovení § 27 odst. 4 z. č. 247/2000 Sb. V bodech 27 – 55 žaloby žalobce 8) polemizoval s jednotlivými argumenty uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí (např., že není pravdou, že by žalobce neplnil podmínky pro registraci provozovatele autoškoly, nebo že se sice mohl k věci vyjádřit, nicméně při provádění dokazování byl jen pasivním účastníkem, nemohl reagovat a cokoli vysvětlit, případně, že žalobcem odkazovaná judikatura se sice týká živnostenského zákona, avšak je i zde použitelná). Žalobce dále namítl, že 9) poté, kdy podal námitky podjatosti, neměl správní orgán 1. stupně provádět úkon, které nebyly nezbytné. Žalobce v námitce podjatosti vyjádřil závažné skutečnosti, které nebyly nijak vyvráceny, tvrzení žalovaného je účelové a nepřezkoumatelné, když ve věci podjatosti nevedl žádné řízení a nevyslechl svědky. V závěru žaloby 10) dal žalobce soudu na zvážení, aby posoudil soulad § 6 odst. 1 písm. a) z. č. 247/2000 Sb. s Ústavním pořádkem.
3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyjádřil se k jednotlivým částem žaloby, některé body označil za příliš obecné, ohradil se proti tomu, že by rozhodnutí byla nepřezkoumatelná či že by se správní orgány nezabývaly materiální stránkou věci.

K namítané podjatosti zopakoval, že tuto námitku žalobce v rámci prvostupňového řízení uplatnil opožděně. Námitka podjatosti uvedená v odvolání byla podle žalovaného zcela neurčitá, takže ji nebylo možno přezkoumat.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit.
5. Soud považuje za nutné vyjádřit se nejprve k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Pokud jde o odnětí registrace k provozování autoškoly, soud nesdílí žalobcův názor o trestním charakteru tohoto řízení. Vychází přitom z tzv. engelovských kritérií formulovaných pro účely výkladu pojmu „trestní obvinění“, která vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2018 č. j. 1 As 222/2018-22 ve věci týkající se odnětí oprávnění řidiče taxislužby. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na zmíněný rozsudek a k nyní projednávané věci uvádí, že odnětí registrace k provozování autoškoly neřadí český právní řád mezi trestněprávní normy - formálně tak o trest nejde (první kritérium). Pokud jde o druhé kritérium, posuzovaná právní norma (z. č. 247/2000 Sb., resp. jeho § 6 o odnětí registrace) dopadá na úzce vymezenou skupinu osob, tedy pouze na osoby provozující autoškolu. Účelem provozování autoškoly, potažmo odnětí oprávnění, je především zájem státu na výrazném zkvalitnění výuky a výcviku řidičů s ohledem na nárůst dopravních nehod při provozu na pozemních komunikacích (srov. důvodovou zprávu k z. č. 247/2000 Sb.). Třetím kritériem je pak posuzování druhu a stupně závažnosti sankce, která dané osobě hrozí. V nyní posuzované věci nejde ani o trest odnětí svobody, ani o výrazný peněžní trest, důsledkem odnětí registrace je nemožnost vykonávat konkrétní činnost po určitou omezenou dobu (v souladu s § 6 odst. 2 citovaného zákona by žalobce mohl požádat o registraci po uplynutí 3 let od rozhodnutí o odnětí registrace k provozování autoškoly). Soud tedy dospěl k závěru, že nejde o sankci natolik závažnou, že by dosáhla míry závažnosti stanovené v judikatuře ESLP pro to, aby ji bylo možno označit za trest. Touto optikou je pak třeba nahlížet na žalobcovu námitku ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Soud k tomu pouze v krátkosti uvádí, že jak rozhodnutí 1. stupně, tak rozhodnutí žalovaného splňují náležitosti správních rozhodnutí ve smyslu § 68 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“). Také oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 9. 2019 obsahovalo dostatečné vymezení předmětu řízení ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu (o odnětí registrace k provozování autoškoly podle § 6 odst. 1 písm. a/ z. č. 247/2000 Sb.). Žalobní námitka 1) je nedůvodná.
6. Pro potřeby vypořádání žalobní námitky 9) soud zjistil z obsahu správních spisů, že řízení o odnětí registrace k provozování autoškoly bylo s žalobcem zahájeno 6. 9. 2019 doručením vyznění ze dne 4. 9. 2019. Dne 25. 9. 2019 proběhlo dokazování ve věci, žalobce výslovně v protokolu uvedl, že nevznáší námitku podjatosti vůči úřední osobě – Bc. R. N. Dne 20. 10. 2019 žalobce vznesl námitku podjatosti „všech pracovníků Magistrátu města Frýdku-Místku, přinejmenším Bc. R. N.“ s odůvodněním, že se žalobce dozvěděl z dopisu ze dne 9. 10. 2019 počty kontrol a pokut vůči provozovatelům autoškol v letech 2015 – 2018, a má za to, že vůči žalobci (a jeho příbuznému J. L.) bylo postupováno nepoměrně přísněji než ve vztahu k jiným subjektům. Dne 1. 11. 2019 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu 1. stupně (vyhotovil i podepsal Bc. R. N.), v odůvodnění na str. 11 je k námitce podjatosti citován § 14 odst. 2 (správně odst. 3 – pozn.

soudu) správního řádu se závěrem, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu. Žalobce v odvolání uvedl, že podal námitku podjatosti, až měl k dispozici podklady. Navíc tvrdil, že mu bylo p. N. za přítomnosti vedoucí odboru paní N. a před svědkem J. L. sděleno, že by s ním žádné řízení nebylo zahajováno, kdyby si proti rozhodnutí o přestupku provozovatele autoškoly nepodal odvolání. Žalobce navrhl žalovanému, aby tyto závažné skutečnosti prověřil a s ohledem na možná svědectví vyslechl zúčastněné osoby. Následovalo napadené rozhodnutí ze dne 3. 2. 2020, v němž se žalovaný vyjádřil k namítané podjatosti na str. 7 – 8 a na str. 12. Žalovaný souhlasil se správním orgánem 1. stupně co do opožděného uplatnění námitky podjatosti. Argumentoval tím, že skutečnosti, které se žalobce měl dozvědět až 9. 10. 2019, byly prokazatelně již dříve veřejně dostupné na webových stránkách správního orgánu 1. stupně, tedy záviselo jen na vůli žalobce, kdy si tyto informace stáhne nebo kdy o ně požádá podle zákona o informacích. K žalobcovu tvrzení v odvolání žalovaný uvedl, že se jedná o ničím nepodložené tvrzení a žalovaný nemá důvod pochybovat o nepodjatosti správního orgánu 1. stupně, neboť na rozdíl od žalobce nemá správní orgán 1. stupně a úřední osoby na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávají jen svoji úřední povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úředním postupem nebo úkonem. V předmětném spise nebyl podle žalovaného zjištěn žádný důvod, pro který by úřední osoby v této věci uvedené zásady překročily.

7. Podle § 14 odst. 3 věty první a druhé správního řádu, účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlízí, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.
8. Pokud jde o námitku podjatosti vznesenou žalobcem 20. 10. 2019, soud dospěl k závěru, že k ní správní orgán 1. stupně správně nepřihlížel, protože nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Soud – na rozdíl od žalovaného – vycházel z toho, že se žalobce dozvěděl o konkrétním důvodu dopisem z 9. 10. 2019, neboť dikce § 14 odst. 3 správního řádu je založena na prokazatelné vědomosti, nikoliv na okamžiku, kdy by se účastník řízení mohl o důvodu dozvědět. Žalobce však námitku uplatnil až dne 20. 10. 2019, přičemž nijak neobjasnil a z obsahu správních spisů to také nevyplývá, proč vyčkával 11 dnů, než sdělil správnímu orgánu tak závažnou věc, jakou je námitka podjatosti, navíc za situace, kdy předtím (v září) uvedl do protokolu, že vůči úřední osobě R. N. žádné námitky podjatosti nevznáší.
9. Jiná je však situace vzniklá v odvolacím řízení. Soud nesouhlasí s vyjádřením žalovaného k žalobě, že by námitka podjatosti uvedená v odvolání byla neurčitá. Žalobce v ní uvedl konkrétní děj i osoby, chybí pouze časový údaj, kdy k tvrzené události mělo dojít. Žalobcovu tvrzení přitom nepostrádá rysy závažnosti ani není zcela totožné s důvody uvedenými v podání ze dne 20. 10. 2019. Žalovaný proto měl především vyzvat žalobce k doplnění jeho tvrzení a podle toho pak zvážit další postup (opožděnost námitky, výslech zúčastněných atd.). Obecné proklamativní odůvodnění žalovaného, citované v bodě 6. tohoto rozsudku, proto nemůže obstát. Žalobní námitka 9) je tedy zčásti důvodná.
10. Tím, že nebyla řádně vyřešena otázka ne/podjatosti (přinejmenším) úřední osoby, která vydala rozhodnutí 1. stupně, uzavřela se soudu cesta k přezkumu všech dalších otázek

vznesených v žalobě. Soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

11. Procesně úspěšnému žalobci náleží v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů soudního řízení, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a nákladů právního zastoupení advokátem (za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, navýšeno o příslušnou částku DPH). Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který jej v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu **ukládá** vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 16. prosince 2021

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu